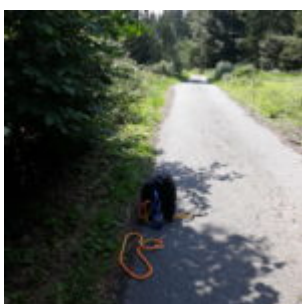

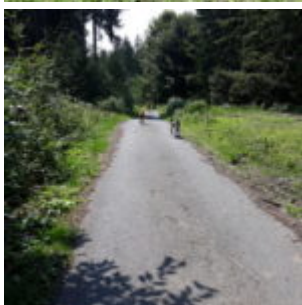
Jdu s bolavým krkem ...a loudavým krokem sápu se zas do krpálu.....

Toť moje heslo pro pondělní den. Protože v neděli večer se ukázalo, že mi vítr, kterej foukal nahore na Slavíči, pěkně zatopil. Bylo jasný, že žádnou závratnou štreku si nestřihneme. Tak jsme si stříhli dlouhou snídani a obří džber horkýho čaje a pár koleček citrónu, který mi dala paní domácí. A pak jsme si řekli, že jen zajedeme nakupovat a případně nějakej malej výlet u Jablůnkova.

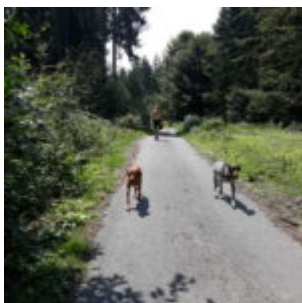
V info centrum jsme pořídili mapu a ve spolupráci s telefénem vymysleli takovej jednoduchej vejletík. Protože je ovšem cesta k místu, odkud jsme měli v plánu vyrážet, uzavřená přehodnocujeme plány a vyrážíme na Filipku.

čekáme na pánika

Uuuuh deee!

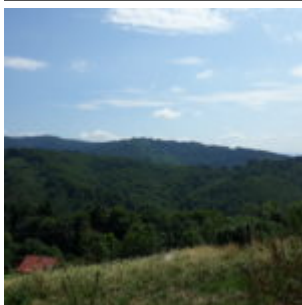

Uuuuž ho vedem!

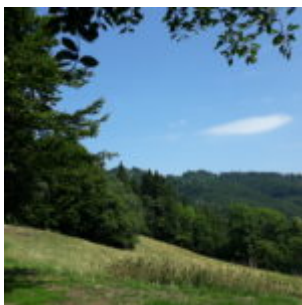
Což se jeví jako zdánlivé ne nějak náročná trasa. Vhodná akorát pro chcípáka jako já. Velkolepý omyl, vážení. Opět krpálů krpál. Zpočátku po upravený cestě ovšem po slunci. Jazyky máme na vestě, po včerejším ochlazení, který v noci přinesla velkolepá buřina už není ani stopy. Panuje ovšem pohodička a jdeme ... teda couráme se všichni společně.

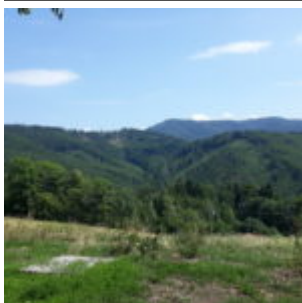
Takhle nějak... vznikaj podle mě ty zkameněliny!

výhledy

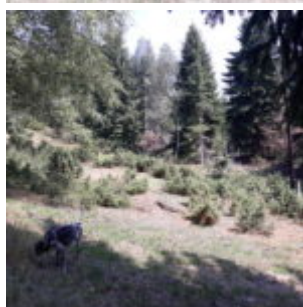

výhledy

výhledy

Maximálně se na ohařiska volá, že jsou daleko. V místech, kde se třeba cesta někde rozdvojí, neříkáme záměrně nic a necháváme je, ať si nás sami hlídají. V jednu chvíli v lese štěká pes. Ukáže se, že to je volně loženej Karelák, který nám trochu vyhrožuje. Naštěstí se nechá zahnat, stejně jako jeho parták voříšek opodál. Majitelka ani nepípne. Pak už si šlapeme osaměle až k Přírodní památce Pod Filipkou.

Tady se nachází původní porost jalovců. Což je takový zvláštní. Člověk zná jalovce jen že zahrad či městských parků. Nikoliv jako samostatný a souvislý porost v lese. Ohařiska se vyplesknou do stínu a pauzují. Pak nás čeká slušný stoupání, kdy na úpatí stojí krásnej, tak

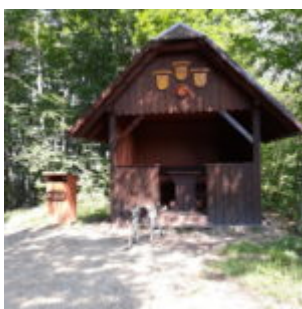
trochu Ramštajní křížek. Schovanej ve vysoký trávě.

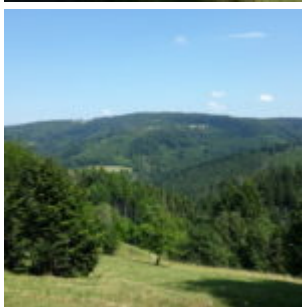
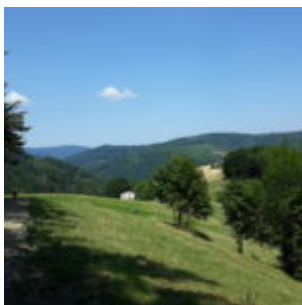

A vedle

něj dozrávající ostružiny. Mňám, tentokrát se, mojí milý, nedělím jako jindy. Sežeru to sama. Potřebuju vitamíny. A tohle jsou moc dobroučkový vitamíny.

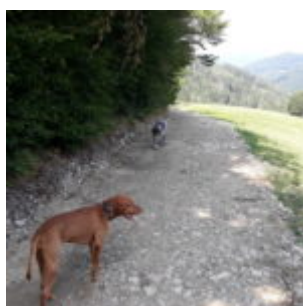
Sápeme se nahoru a kapek z nás leje, čoklidi se spořádaně drží u nás. Na vrcholu Filipky je Trojmezní kámen a turistickej domeček. A moc hezký výhledy.

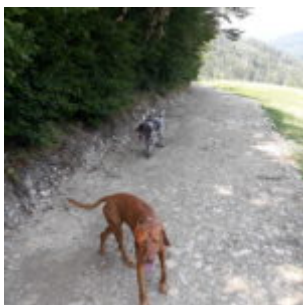

Telefén hlásá, že o půl kiláku dál je dokonce i obžerstvení. Je!!! Je, a jaký! Tak si dáme do nosu. My bramborákujeme, ohařiska tatránkujou. Před tím ovšem vylábali tři misky vody. Trochu jsem se nachodila □ Mezi dámským WC a naším stolem v podloubí jsem vydusala chodníček □ Mooc pěkně jsme si zapauzičkovali. A ještě dostali radu, jak si zpáteční cestu stříhnout tak, abychom se vyhnuli tomu děsnému sestupu, který by nás na zpáteční cestě logicky čekal.

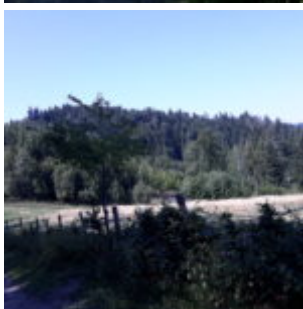
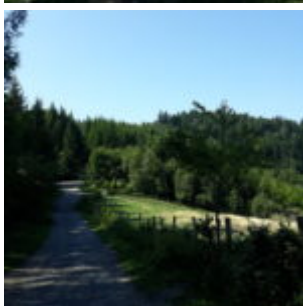
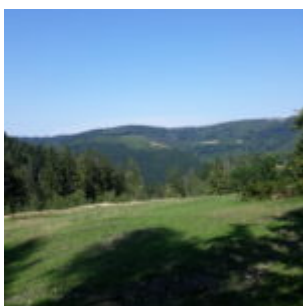
Při pohledu do mapy v telefoně jsme navíc zjistili, že zpátky můžeme jít pak i úplně jinudy a pohodlněš.

Dem na sever a....

dem na jih □

Byla to moc příjemná cesta lesem a stínem. Měli jsme ji jen pro sebe a dobře se nám šlapalo. Semtam byly i nějaký ty výhledy a Tali byla nejvzorovanější. Ani mluvit se skorem nemuselo. V jednom momentě došla slova úplně. To, když jsme narazili na louže po včerejší průtrži.

Můj civilizovanej !!!!! Rumíček

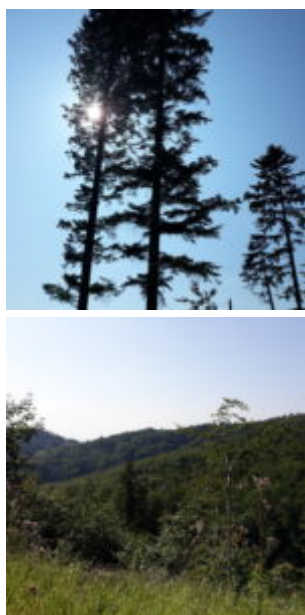
tam rovnou opět hodil radostně šíbru a koukal se po nás ešivá my to řádně oceňujeme.

Mno, takhle bych to úplně teda nenazvala☹ .

Aby jeho radost byla ještě větší, objevilo se tam spousta motýlů. A tak si konečně mohl užít svou oblíbenou dovolenkovou zábavičku - motýlí stíhačky. Kdy honí především jejich stíny a smykuje u toho jak zběsilej. Tali naprosto nechápe, co to vždycky pořádá za dostihy. Cesta

v pohodičce ubíhala, my se kochali a najednou koukám, že už jsme u auta. A já kupodivu přežila i se svou chorobou. Což bylo fajn, protože to byl supr výlet.

Pak už jen šup na večeri a hurá do peří. Protože pak na nás čekalo spousta dalších zážitků.